

(Címer)

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.077/2018/28. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Bernschütz Sándor ügyvéd által képviselt **felperes neve, felperes székhelye** szám alatti székhelyű **felperesnek** – a Dr. Varga Imre ügyvéd által képviselt **alperes neve alperes címe** szám alatti lakos **alperes** ellen kártérítés iránt indított perben a Kecskeméti Törvényszék 4.G.20.228/2017/28. számú ítélete ellen a felperes által 30. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400.000,- (Négyszázezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A 2010. évben alapított felperesi kft. tagja alperes, valamint – a cégalapításkor még házastársa, a perben nem álló – **személy 1**, mindketten a cég önálló képviselőjére és cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselői (ügyvezetők). A felperesi kft. tevékenysége egyrészt építőipari körbe esik (víz-gáz-fűtés-légkondicionálás szerelés), másrészt élelmiszeripari, kiskereskedelmi, illetve vendéglátó ipari tevékenység. Utóbbi tevékenységeket a cég az alperes vezetésével látta el a felperes telephelyeként nyilvántartott (**felperes telephelye**) szám alatti bérleményben, ahol pékséget és kávézót működtetett. Az alperes ügyvezetői tevékenységét 2014. december 31. napjáig munkaviszonyban, ezt követően megbízás alapján látta el.

Az alperes 2014. április 9. napjától egyéni vállalkozói igazolványt váltott ki, mert a vendéglátóegység, illetve a pékség működtetését egyéni vállalkozóként kívánta folytatni.

Az alperes és **személy 1** házassági életközösségüket 2014. július 1. napján megszakították, ekkor **személy 1** az utolsó közös lakhelyül szolgáló (**alperes címe**) szám alatti ingatlanból elköltözött, és tartósan külföldön vállalt munkát. Ezt követően az alperes volt férjével való egyeztetés, illetve ilyen tárgyú társasági határozat meghozatala nélkül a (**felperes telephelye**) szám alatti ingatlanra vonatkozó bérleti szerződést, mint felperes nevében eljáró ügyvezető felmondta, majd pedig egyéni vállalkozóként új bérleti szerződést kötött a bérbeadóval, és 2014. júliusától már egyéni vállalkozóként működtette a pékséget és a kávézót.

A felperes említett működési helyén lévő eszközeinek használatba adására vonatkozóan 2014. június 1-jén írásba foglalt megállapodás jött létre, mely szerint ezen időponttól a felperes üzemeltetés céljából, határozatlan időre használatba adta a telephelyen található, a szerződés mellékletében tételesen felsorolt eszközeit az alperes, mint egyéni vállalkozó részére. A használati díj havi összege 50.000,- forint, melyet a használó szabályos számla ellenében fizet meg. A díj az

áfa összegét nem tartalmazza, azt a mindenkori irányadó jogszabály szerint kell felszámítani. Az írásba foglalt eszköz használatba-adási megállapodást a felperes, mint használatba adó részéről a kft. cégbélyegzőjének lenyomata mellett az alperes írta alá, és ugyancsak az alperes írta alá használói oldalról is a megállapodást, itt az egyéni vállalkozói bélyegzőjét használva.

Az alperes, mint a felperesi cég képviselője 2014. június 30., valamint 2015. december 30. között 19 db számlát állított ki, melyen a felperes szerepelt „eladóként”, míg alperes, mint egyéni vállalkozó „vevőként”. A számlák tárgyi eszközök havi használati díját, közüzemi díjat, valamint árukészlet vételárat tartalmaztak. A készpénzfizetési számlákat a felperesi kft. könyvelője részére átadták, azok lekönyvelése megtörtént, a mérleg elkészítésének alapjául szolgáló dokumentumokként egyaránt szerepelnek a felperesi kft., valamint az alperes egyéni vállalkozásának könyvelésében.

A felperesi kft. vendéglátási tevékenységét **személy 1** ügyvezetőtárs nem kísérte figyelemmel tartós külföldi munkavégzése miatt. Ő 2016. májusában a társaság könyvelőjétől selejtezéshez történő hozzájárulás iránti megkeresést kapott, melynek okát az alperes abban jelölte meg, hogy a bérleményt már nem a társaság bérlő, így nem tarthat igényt a bérbeadóval szemben visszatérítésre, vagy kártérítésre. **személy 1** ekkor írásban tiltakozott az álláspontja szerint felperesnek kárt okozó alperesi magatartás miatt. Az alperes a kártérítési igény jogalapját ésösszegezését egyaránt vitatta.

A felperes keresetében 6.198.514,- forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Álláspontja szerint az alperes, mint vezető tisztségviselő a felperesi gazdasági társaság érdekeivel ellentétes magatartást tanúsított, a bérleti szerződés felmondása, és a konkurens tevékenység egyéni vállalkozókénti folytatása a társaságnak kárt okozott. Jogalapként a Ptk. 3:24. §, és 3:112. § rendelkezéseire hivatkozott. Ezen túlmenően kétségbe vonta azt is, hogy a készpénzfizetési számlák alapján a tényleges befizetések megtörténtek a felperesi társasághoz. Álláspontja szerint az alperes azzal is kárt okozott a kft-nek, hogy a fiktív számlák áfa tartalmát a felperesnek a költségvetésbe be kellett fizetnie.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a kereset előterjesztésére nincs mód, erre vonatkozó taggyűlési határozat hiányában. Kérte figyelembe venni, hogy a perbeli tárgyévekre vonatkozó mérlegbeszámolók összeállításra kerültek, azokat taggyűlési határozatokkal jóváhagyták. Alperes állította, hogy a készpénzfizetési számlák alapján ő tényleges fizetéseket teljesített a felperes részére, a kiszámlázott összegek szerinti ellenérték a felperesi kft. házi pénztárába befizetésre került. Megjegyezte, a házi pénztárként működtetett széfhez mindkét tagnak hozzáférése volt ebben az időszakban. Alperes nem vitatta, hogy az eszközöket a bérleményből elszállította, ezt azzal indokolta, hogy őt a bérbeadó hívta fel erre. Alperesi álláspont szerint a bérlemény 2015. július 1. napjáig volt fenntartva, ekkor közös megegyezéssel döntöttek a bérlet megszüntetéséről, mert a vendéglátóegység működtetése nem volt gazdaságos. Az egyéni vállalkozásában lekönyvelt készpénzfizetési számlák mindenben megfelelnek a számviteli törvény szabályainak, azok valós gazdasági eseményen alapultak, a felperesi kft-nél pénztárhiány nem keletkezett. Megjegyezte, hogy 2016. májusától kezdődően a felperesi kft. könyvelésére nincs ráhatása, mivel **személy 1** megtiltotta a könyvelőnek, hogy részére adatszolgáltatást, tájékoztatást adjon.

A peres eljárás során a felperes keresetének jogalapját az eszköz-használatbaadási megállapodás érvénytelenségének megállapítására is kiterjesztette hivatkozva arra, hogy az alperes, az általa képviselt személlyel kötött szerződést, ezért az a Ptk. 6:13. §-a alapján érvénytelen, és az érvénytelenség jogkövetkezményeként az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás megtérítése

címén is kérte a keresetben eredetileg megjelölt összeg megfizetésére kötelezni az alperest. Az elsőfokú bíróság 4.G.20.228/2017/12. számú végzésével felperes keresetváltoztatását a Pp. 146/A. § (6) bekezdés alkalmazására hivatkozással elutasította. A továbbiakban az ugyanazon okból – azaz, hogy az alperes az általa képviselt céggel kötött szerződés – a Ptk. 6:96. §-a szerinti a jóerkölcsbe ütközés címén előterjesztett felperesi érvénytelenségi hivatkozás tekintetében a bíróság, 20. sorszám alatt ugyancsak keresetváltoztatást elutasító végzést hozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. A bíróság az ügyvezetővel szembeni kártérítési igény peres úton történő érvényesítésére vonatkozó taggyűlési határozat hiányát nem találta pergátló oknak, a keresetet a perben már irányadó 2013. évi V. tv. (új Ptk.) szabályai szerint érdemben bírálta el. A bíróság álláspontja szerint az alperesi károkozás tényét állító felperesre hárult a bizonyítási teher, a számlák kifizetésének elmaradását illetően. Ezzel kapcsolatos bírói tájékoztatások ellenére azonban a felperes szakértői bizonyítás iránti indítványt a per során nem terjesztett elő. A bíróság figyelembe vette, hogy a felperes 2014. évi egyszerűsített éves beszámolójához kiállított kiegészítő mellékletből a perben nem álló másik tag számára felismerhető volt, hogy 2014. év nyarán az alperes már egyéni vállalkozóként működtette tovább az üzlethelyiséget. A tanúként meghallgatott könyvelő, vallomásában alátámasztotta, hogy a perbeli számlák ténylegesen rendelkezésre álltak a felperesi mérleg elkészítésekor. A 2015. évi egyszerűsített mérlegből pedig az is kitűnik, hogy a felperesi kft. vevői között az alperes, mint egyéni vállalkozó szerepel. A bíróság álláspontja szerint a felperesi oldal a perben nem tudta eredménnyel bizonyítani azon tényállítást, hogy mögöttes gazdasági események nélkül kerültek a számlák kiállításra, ezért a keresetet bizonyítottság hiányában utasította el.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatását, és az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását. Jogi érvei körében hangsúlyozta, hogy a per fő tárgya a felperesi kft. és az alperes, mint egyéni vállalkozó közötti számlatartozás, nem a társaság és annak tagja közötti jogviszonyból ered a jogvita. A fellebbezési álláspont szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg azt is, hogy a felperesre hárul a bizonyítási teher a perbeli számlák tényleges kifizetését illetően. Hangsúlyozta, az alperes kifejezetten elismerte, hogy a számlákat ügyvezetőként ő állította ki, így a rosszhiszeműséget és az ingyenességet vélelmezni kell. Ez esetben alperesnek kell bizonyítania, hogy a számlák ellenértékét a felperesi kft. házi pénztárába befizette készpénzben. Felperes fenntartotta állítását, hogy erre valójában nem került sor, ezért a társaságot vagyoni hátrány érte. Fellebbezésében sérelmezte azt is, hogy keresetváltoztatásnak minősítette a bíróság a tényállás alapjául szolgáló nyilatkozatait, és alakszerű végzésekkel két esetben elutasította a jogalapot érintő indítványait. Álláspontja szerint a Pp. 146. § (5) bekezdésében meghatározott kivételekből következően a keresettel érvényesített jog a kereseti tényelődadás, illetve a bírósági döntésre irányuló határozott kérelem megváltoztatására részéről nem került sor, így a keresetváltoztatás feltételei közül egy sem valósult meg. Megjegyezte, a perben rendelkezésre állnak a semmisség megállapításához szükséges bizonyítékok. Kérte a Kúria 2/2010. számú PK véleményének szempontjai alapján az eszközhasználatba adási megállapodás semmisségének vizsgálatát, és az érvénytelenség megállapítását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokok alapján történő helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **nem alapos.**

A felperes többféle jogcímre is alapította a perben az alperes 6.198.514,- forint és járulékai megfizetésére kötelezését célzó keresetét. Állította, hogy a felperesi kft. által az alperes, mint egyéni

vállalkozó felé kiállított 19 db perbeli számlán érvényesíteni kívánt eszköz értékesítésből származó vételár, eszközhasználati díj, illetve közüzemi díj készpénzben történő megfizetésére nem került sor az alperes részéről. Ezek az összegek nem kerültek be a felperesi cég házipénztárába. Az alperes, mint egyéni vállalkozó szerződésből eredő, még fennálló fizetési kötelezettségein túl felperes hivatkozott arra, hogy az ezek alapjául szolgáló szerződés érvénytelen, másrészt az alperessel szemben, mint a cég volt ügyvezetőjével szemben kártérítés címén is érvényesíteni kívánta igényét ugyanezen összegről nézve.

Az ítélet tábla indokoltan tartja megjegyezni, hogy a per a Pp. 23. § (1) bekezdés e) pontja szerint nem minősül a cég és tagja közötti tagsági jogviszonyon alapuló pernek. Bár az alperes a társaság tagja, a felperes igényét nem erre alapította. A törvényszék azonban eljárhatott, mert a Pp. 28. § szerint, ha a hatáskör a per tárgyának értékétől függ, az alperes érdemi ellenkérelmének előadása után a hatáskör hiánya figyelembe nem vehető. Az alperes pedig, a törvényszék előtt 3. számú érdemi ellenkérelmében hatásköri kifogással nem élt.

Az alperes pergátló kifogásként arra hivatkozott, hogy a felperesnek vele szemben azért nincs keresetjogi joga, mert taggyűlési jóváhagyás nem történt a perindítás érdekében. Az ilyen címen történő perbeli igényérvényesítésre nézve a peradatokból kitűnik, hogy a felperesi cég a perbeli jogviszony létrejöttékor még nem helyezkedett az új Ptk. hatálya alá, ezért a 2006. évi IV. törvény (Gt.) szabályai az irányadók a tag, illetve vezetővel szembeni követelések érvényesítésére. A Gt. 141. § (1) bekezdés n) pontja az alperesi álláspontnak megfelelően kimondja, a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik a tagok, ügyvezető, felügyelő bizottsági tagok, illetve könyvvizsgáló elleni követelések érvényesítése. Megjegyzendő, hogy ezzel összhangban a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 3:109. § (3) bekezdése is a gazdasági társaság legfőbb szervének hatáskörébe sorolja a vezető tisztségviselővel szembeni kártérítési igény érvényesítést. A hivatkozott Gt. 141. § (1) bekezdés n) pontja, de a Ptk. 3:109. § (3) bekezdése is úgy értelmezendő, hogy a belső jogviszonyból eredő a tagokra, és vezetőkre vonatkozó, a Gt., illetve a Ptk. szabályaiban foglalt kötelezettségek megsértéséből eredő igényeknek a társaság által a tagokkal és vezetőkkal szembeni érvényesítéséhez szükséges a taggyűlés határozata. Ez alól a kétszemélyes társaságnál sincs kivételes szabály (BH 2017/407. szám alatt közzétett eseti döntés). A vezető tisztségviselő céggel szembeni belső felelősségének szabályát a 2006. évi IV. tv. (Gt.) 30. § (2) bekezdése tartalmazza, melynek utaló szabálya szerint a vezető a polgári jog általános szabályai szerint felel a társaságnak okozott károkért (Ptk. 339. §), míg az új Ptk. 3:24. § (1) bekezdése szerint a vezető, vezetői tevékenysége során a jogi személynek okozott károkért a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősség (Ptk. 6:142. §) szabályai szerint felel.

A vezetőnek a társasággal szembeni felelősségét károkozás esetére tehát a Gt., és a Ptk. is tartalmazza, azonban ez a társaság belső jogviszonyába tartozó kérdés, ezért az ebből származó kártérítési igény érvényesítésére valóban csak a taggyűlés határozata alapján kerülhet sor, ennek hiánya az igényérvényesítési jog (keresetjogi jog) hiányát jelenti, ezért ezen a jogcímen a társaság felhatalmazása nélkül indított kereset érdemi elutasításának van helye.

Az ítélet tábla megjegyzi, a Ptk. 3:112. §-a nem felelősségi szabályt tartalmaz, arra kártérítési igény egyébként sem alapítható.

A bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez kötve van, de a kérelmeket a Pp. 3. § (2) bekezdése szerint nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint kell megítélni. A bíróságnak a felek jognyilatkozataihoz való kötöttsége nem jelenti azt, hogy ha valamelyik fél a perbeli jogviszony minősítését illetően tévesen rossz jogcímet jelöl meg, azt a bíróság ne minősíthesse a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően (EBH2004.1143).

A felperes pénzkövetelés iránti keresetet terjesztett elő, hivatkozva arra, hogy a nevében eljáró alperes saját magával, mint magánszeméllyel kötött szerződést, mely alapján nem teljesített. Így tartalmában nem a belső jogviszony megsértésére hivatkozott, hanem a szerződésből eredő követelést érvényesített, melyhez a társaság taggyűlési határozatára nincs szükség.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen fenntartotta a perbeli jogviszony érvénytelenségére vonatkozó hivatkozását és annak jogkövetkezményeként az alperessel szembeni igényérvényesítés lehetőségét állította. Álláspontja szerint az eszközhasználati megállapodás érvénytelen, és ezt a bíróságnak hivatalból is kellene vizsgálnia. Az általa megjelölt érvénytelenségi ok a képviselőnek az általa képviselt céggel való szerződéskötése, mely álláspontja szerint a Ptk. 6:13. §-a miatt érvénytelen, továbbá nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző a Ptk. 6:96. §-a folytán. A kialakult bírói gyakorlat szerint, ha a fél a semmisség körében a jóerkölcsbe ütközés ténybeli alapjaként olyan körülményre hivatkozik, amely egy önálló jogcímen is lehetővé teszi a megtámadást, akkor a szerződés érvénytelensége jóerkölcsbe ütközés címén – a semmisségi ok szubszidiárius jellege miatt – főszabály szerint nem állapítható meg (BH2011/2/44., EBH2012.P.17., BDT2003/2168.).

A felperes a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközése címén előterjesztett érvénytelenségi hivatkozásában a Ptk. 6:13. §-ában foglaltakhoz képest többlettényállást nem adott elő, ezért a szerződés érvénytelensége nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközés címén, a nevesített megtámadási ok miatt nem állapítható meg.

A nevesített érvénytelenségi okot vizsgálva a Ptk. 6:13. § (2) bekezdés szabályozása szerint vélelmezett az érdekellentét, ha a képviselő az ellenérdekű fél, vagy annak képviselője. Az ilyen érdekellentétet azonban az új polgári jogi szabályozás már nem semmisségi okként kezeli [ellentétben az 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 221. § (3) bekezdéssel], a képviselő által tett jognyilatkozatot az új Ptk. alapján a képviselt utóbb megtámadhatja. A megtámadási okot azonban a bíróság hivatalból nem veheti figyelembe, a felperes pedig a sérelmezett szerződési nyilatkozatot késve támadta meg, hiszen már 2016. májusában tudomására jutott a szerződéskötéssel kapcsolatos érdekellentét. Érvénytelenségi hivatkozás előterjesztésére a perben csak 2017. július 4-én, a 7. sorszám alatti beadványban került sor, a tudomásszerzéstől számítandó egy éves megtámadási határidő elteltével. A felperes érvénytelenségi hivatkozása ezért hivatalból nem volt figyelembe vehető, érvénytelenség jogkövetkezményként alperes fizetési kötelezettsége nem állhat be.

A perbeli számlák alapját képező jogviszony érvényes létrejöttéből kiindulva a perben azt kellett vizsgálni, hogy a felperesi cég által kiállított készpénzfizetési számlákkal érvényesített követeléseket az alperes, mint magánvállalkozó, szerződési kötelezettként teljesítette-e. A készpénzfizetési számla főszabályként igazolja a teljesítés megtörténtét, azonban figyelemmel arra, hogy a készpénzfizetési számlát személy szerint maga az alperes állította ki, ezért jelen esetben ő rá hárult a bizonyítási teher. Az elsőfokú bírósággal ellentétes ítéletáblai álláspont szerint ugyanis figyelembe kellett venni azt a speciális perbeli esetet, hogy az alperes, mint a felperesi cég ügyvezetője állította ki a számlákat, és mint magánvállalkozónak, ugyancsak őneki kellett azokat teljesítenie. A számlákon szereplő ellenértékeknek a magánvállalkozói vagyontól a felperesi cégvagyonba kerülését alperesnek igazolnia kellett. A másodfokú eljárás során az alperes a bizonyítási teherrel kapcsolatos ítéletáblai tájékoztatást elfogadva, kezdeményezte a könyvszakértői bizonyítást. Ennek eredményeként a **B Kft.** kirendelésére került sor. A cég ügyvezetője, **(szakértő neve)** igazságügyi adó- és járulék- és könyvszakértő által készített szakértői vélemény teljes körűen áttekintette a rendelkezésére bocsátott felperesi könyvelési anyagot. A vizsgálat eredményeként a szakértői vélemény rögzítette, hogy analitikus nyilvántartást, pénztárjelentést a felperes jogi képviselője nem adott át, ezért az analitika, a főkönyv, illetve az alapbizonylat hármas egységének összehasonlító vizsgálata nem történhetett meg. Megállapíthatónak találta azonban, hogy a 19 db számla végösszegével azonos összegben megtörtént a főkönyvben a pénzbevétel rögzítése.

Pénztárjelentés hiányában nem áll rendelkezésre olyan dokumentum, mely utólagosan alátámasztaná, hogy az adott vállalkozás maradéktalanul betartotta az Sztv. (Számviteli törvény) bizonylati fegyelemmel összefüggő előírásait. Házipénztár-leltár hiányában a készpénzállomány mozgását, igazoló dokumentum nem támasztja alá. A felperes főkönyvi adataiból ettől függetlenül a szakértő azt megállapíthatónak találta, hogy az adott időszakban az év végi zárásokkor milyen összegű készpénz állománnyal rendelkezett a felperesi kft. Ezt 2014. december 31-vel 8,1 millió forint, 2015. december 31-i záróidőpontban pedig 2,4 millió forint nagyságrendű összegben határozta meg, továbbá 10,7 millió forintnak megfelelő valutaösszeg is rendelkezésre állt az ún. valutapénztárban. A szakértő ezek alapján megállapította, hogy a vizsgált számlák végösszegével azonos bevételt mutatnak a főkönyvi adatok, a tényleges pénzmozgás utólagos szakértői módszerekkel azonban nem feltárható (szakvélemény 8. oldal). A szakértői vizsgálat kitért arra is, hogy a vizsgált számlák mindegyike szerepel az adott bevallási időszak áfa analitikájában (szakvélemény 4. számú melléklet). A számlákban felszámított általános forgalmi adó összegének bevallása tehát dokumentáltan megtörtént az adóhatóság felé (szakvélemény 10. oldal). A főkönyvi adatokból a szakértő megállapította, hogy a vizsgált számlák bevételként történő elszámolását követően kiadások is könyvelésre kerültek, melyek jellemzően gépjármű használat költsége, munkavállalónak kifizetett költségterítések (tehát munkabér kifizetések), illetve bankba történő készpénz befizetések és különféle működési költségek voltak (szakvélemény 9. oldal utolsó bekezdés). A szakértő összegzésként megállapította, hogy a főkönyvi adatok szerint a számlák ellenértéke az ún. 381. számú pénztár főkönyvi számlán akként került rögzítésre, hogy az befolyt a társasághoz. A szakértő szerint kétséget kizáróan nem igazolható a házipénztári befizetés, de ez nem jelenti azt, hogy valóban nem történt volna meg az ellenértékek pénzmozgással megvalósuló teljesítése.

A szakértői bizonyítás eredményét a Pp. 206. § (1) bekezdés szerint mérlegelve az ítéletábra a számlák teljesítését megállapíthatónak találta. A szakértői vizsgálat alapján az kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy a számlák nem fiktívek, azok szerepelnek a felperes könyvelésében, az év végi főkönyvi kivonatok pedig a számláknak megfelelő nagyságrendű készpénz állományok meglétét hitelt érdemlően igazolják a felperesi cégnél a 2014., illetve 2015. év végi időpontokban. A pénztár főkönyv emellett rögzítette a számlákon szereplő összegek társasághoz történő bevételezését. Az is lényeges szempont, hogy a számlákon szereplő ÁFA adóhatóság felé történő lejelentése is szabályszerűen megtörtént. A szakértői vizsgálat arra mutatott még rá, hogy bár házipénztár kezelésre vonatkozó dokumentáció nem áll rendelkezésre, ugyanakkor voltak olyan kiadásai a felperesi kft.-nek a perbeli időszakban, melyek finanszírozására szolgáltak a kiszámlázott összegű befolyt bevételek. A házipénztárba történő egyes befizetések és kivételek alkalmankénti dokumentálásának hiányában is megnyugtató módon feltárta a könyvszakértő a számlák szerinti összegek felperesi bevételezését, és hogy ezen bevételi összegeket milyen kiadásokra fordította a cég a perbeli időszakban, vagyis a számlák tényleges pénzmozgást takarnak, azok nem fiktívek. Mindezekre tekintettel az alperesnek, mint magánvállalkozónak szerződésből eredő, felperes felé még fennálló ellenérték-fizetési kötelezettsége nem nyert bizonyítást.

Megjegyzi az ítéletábra, a házipénztárral kapcsolatos dokumentáció hiányossága a cégvezető elszámolási felelősségnek kérdését vetheti fel, erre azonban szintén csak taggyűlési jóváhagyással történő igényérvényesítés útján lenne módja a felperesnek, mivel az alperes, mint ügyvezető felperesi kft. felé fennálló elszámolási kötelezettségének kérdését, egy jogalapjában eltérő elszámolási jogviszony keretében lehetne megítélni, ahol nem a számlák szerinti összegek befizetése, hanem a társaság bevételeivel való elszámolás, a kiadások figyelembevételével képezhetné az eljárás tárgyát. A szükséges taggyűlési határozat hiányában azonban az alperes a perben ilyen jogcímen sem marasztható.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság keresetet elutasító, érdemben helyes rendelkezést tartalmazó ítéletét a szükséges bizonyítási és indokolásbeli kiegészítések nyomán a Pp. 253. § (2) bekezdésre hivatkozással helybenhagyta.

Az alaptalanul fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró alperes másodfokú eljárási költségeinek megtérítésére. Az alperesi jogi képviselő részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint az (5), (6) bekezdések szerint felszámított ügyvédi munkadíjon felül a pereszes felperes köteles megtéríteni a másodfokon lefolytatott könyvszakértői bizonyításhoz kapcsolódó, az alperes

által előlegezett 253.032,- forint költséget is. Ezek együttes összegeként határozta meg az alperesnek járó másodfokú eljárási költség összegét 400.000,- forintban az ítéltábla.

Szeged, 2019. január 17.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Dobler László s.k.	Gál Marianna s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró